

Notitser.

I.

De engelske Fagforeningers Aarskongres.

Den 2. Juni 1868 fandt den første egentlige Fagforeningskongres Sted i Manchester. Der mødte dengang 34 Delegerede, som repræsenterede 118367 Fagforeningsmedlemmer. I Dagene fra den 1.—6. September i Aar fandt den 46. Fagforeningskongres Sted i samme By, og denne Gang var der mødt 557 Delegerede for 206 Fagforeninger med 2,243146 Medlemmer. Vil man imidlertid have et rigtigt Billede af de engelske Fagforeningers Omfang, maa hertil lægges et Antal Fagforeninger, repræsenterende $\frac{1}{3}$ af samtlige organiserede Arbejdere, men som staar uden Tilslutning til Kongressen. Betegnende for de sidste Aars Udvikling er det, at den af de engelske Fagforeningers oprindelige konservative Væsen udsprungne Trang til at være sig selv nok, i Aar for første Gang var brudt, idet Repræsentanter for Fastlandets Fagforeninger som indbudte Gæster overværede Kongressen. Dermed er Døren aabnet for Paavirkning fra tysk og fransk Socialisme i endnu stærkere Grad, end det hidtil har været Tilfældet.

De tre vigtigste Spørgsmaal, som beskæftigede Kongressen, var den engelske Fagforeningslov af 7. Marts 1913, Tarifoverenskomster og Dyrtidsspørgsmaalet.

Med Hensyn til Loven af 7. Marts 1913 skal nævnes, at Fagforeningerne ved den saakaldte Osborne Dom med et Slag var blevet lammet i deres politiske Arbejde, idet den paagældende Dom forbød dem at anvende deres økonomiske Midler til politisk Formaal. Under

Notitser.

I.

De engelske Fagforeningers Aarskongres.

Den 2. Juni 1868 fandt den første egentlige Fagforeningskongres Sted i Manchester. Der mødte dengang 34 Delegerede, som repræsenterede 118367 Fagforeningsmedlemmer. I Dagene fra den 1.—6. September i Aar fandt den 46. Fagforeningskongres Sted i samme By, og denne Gang var der mødt 557 Delegerede for 206 Fagforeninger med 2,243146 Medlemmer. Vil man imidlertid have et rigtigt Billede af de engelske Fagforeningers Omfang, maa hertil lægges et Antal Fagforeninger, repræsenterende $\frac{1}{3}$ af samtlige organiserede Arbejdere, men som staar uden Tilslutning til Kongressen. Betegnende for de sidste Aars Udvikling er det, at den af de engelske Fagforeningers oprindelige konservative Væsen udsprungne Trang til at være sig selv nok, i Aar for første Gang var brudt, idet Repræsentanter for Fastlandets Fagforeninger som indbudte Gæster overværede Kongressen. Dermed er Døren aabnet for Paavirkning fra tysk og fransk Socialisme i endnu stærkere Grad, end det hidtil har været Tilfældet.

De tre vigtigste Spørgsmaal, som beskæftigede Kongressen, var den engelske Fagforeningslov af 7. Marts 1913, Tarifoverenskomster og Dyrtidsspørgsmaalet.

Med Hensyn til Loven af 7. Marts 1913 skal nævnes, at Fagforeningerne ved den saakaldte Osborne Dom med et Slag var blevet lammet i deres politiske Arbejde, idet den paagældende Dom forbød dem at anvende deres økonomiske Midler til politisk Formaal. Under

Trykket af den voldsomme Kritik, som rettedes mod Osborne Dommen, vedtog derefter Parlamentet Loven af 7. Marts 1913, som under visse Betingelser tillader Fagforeninger at anvende deres Midler til politisk Formaal, nemlig naar saadanne Formaal er anerkendte af et Flertal af Foreningens Medlemmer ved hemmelig Afstemning, og naar Midlerne hertil udredes af et særligt Fond, til hvilket Medlemmerne ikke skal bidrage, hvis de i den i Loven foreskrevne Form har nægtet dette. Ingen maa af den Grund behandles ringere end andre Medlemmer eller nægtes Optagelse i Foreningen. Klage kan indgives af Medlemmer, som mener sig forurettede med Hensyn til de nævnte Bestemmelser.

Paa Kongressen var Loven Genstand for ivrig Diskussion. Det manglede ikke paa misbilligende Udtalelser over, at Førerne i Parlamentet har stemt for Loven, og det blev ivrigt anbefalet, at Fagforeningerne skulde drive deres politiske Agitation, som om Loven ikke eksisterede. Tilsidst vedtoges dog den af Kongressen foreslaede Resolution, som gaar ud paa, at Fagforeningerne skal foretage Afstemninger blandt sine Medlemmer som af Loven forlangt, idet Kongressen iøvrigt paa det varmeste anbefalede dem at give deres Tilslutning til Fagforeningernes politiske Arbejde.

Debatten om Tarifoverenskomster omfattede dels deres retlige Regulering, dels deres Udløbstermin. Stillingen til det første Spørgsmaal var i nogen Grad paavirket af en fornylig afgivet officiel Kommissionsberetning, hvori hele dette indviklede Problem indgaaende er behandlet af en af Arbejdere og Arbejdsgivere sammensat Kommission, og hvori det som Hovedprincip hævdes, at den bedste Garanti for Tarifoverenskomsternes Overholdelse maa søges i Parternes moralske Ansvarstølelse. Kun paa et enkelt Punkt mener Kommissionen, at der bør gælde en offentligretlig Tvang. En frivillig atsluttet Tarifoverenskomst bør under visse Betingelser gøres obligatorisk for alle Fagets eller det paagældende Distrikts Arbejdsgivere og Arbejdere. Et lignende Forslag fremkom

ogsaa paa Kongressen, stillet af de londonske Typografer; men det blev nedstemt hovedsagelig af Frygt for »de gule Fagforeningers« Tarifoverenskomster med Arbejdsgiverne. Derimod vedtoges et Forslag om, at alle Tarifoverenskomster skal have samme Udløbstermin, for derved at lette Gennemførelsen af Massestrejke.

Med Hensyn til Dyrtidsspørgsmaalet forelaa en Resolution, som forlangte, at der skulde iværksættes en almindelig Aktion for at gennemføre en ugentlig Lønforhøjelse af 5 sh. for alle Arbejdere, baade i private og offentlige Virksomheder, da det i Almindelighed maatte erkendes, at Fagforeningernes Resultater de sidste Aar ikke havde kompenseret de stigende Priser paa Livsforødenheder. Imod en saadan Politik blev det indvendt, at en almindelig Lønstigning kun vilde have en almindelig Prisstigning til Følge, hvorfor Kampen snarere burde dreje sig om en almindelig Reduktion af Arbejdstiden. Resolutionen vedtoges dog med 400000 Stemmers Majoritet.

Af Kongressens andre Beslutninger maa nævnes Statens Overtagelse af Jærnbannerne, lovbefalet 8 Timers Arbejdsdag og Landbrugsarbejdernes Forhold.

A. H.

II.

International Forening til Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden.

Denne Forening afholdt sin første Generalforsamling i Gent i Begyndelsen af September Maaned. 53 Stater var repræsenterede. Først gav Louis Varlez en almindelig Oversigt over Gents Arbejdsløshedsforsikring, og derefter behandlede under den tidligere franske Minister Leon Bourgeois Ledelse de forskellige overordentlig interessante Punkter paa Dagsordenen. Paa Grundlag af den af Foreningen foranstaltede Undersøgelse over Arbejdsanvisningsforholdene i de forskellige Lande gav Dr. Freund, Direktør for Landsforsikringsanstalten i Berlin, og